

Sygn. akt II DK 68/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Tomasza Mazurczaka

w sprawie A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2021 r.,

kasacji obrońcy obwinionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 16 września 2020 r., sygn. akt WO-(...), utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 29 listopada 2019 r., sygn. akt OSD (...)

na podstawie art. 537 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

uchyla zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 16 września 2020 r., sygn. akt WO-(...) i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w O. w dniu 5 kwietnia 2019 r. wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z wnioskiem ukaranie w postępowaniu dyscyplinarnym radcy prawnego A. M. obwinionej o to, że dopuściła się naruszenia dyspozycji art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r) w ten sposób, że:

1. nie dołożyła należytej staranności w prowadzeniu sprawy zleconej przez A. J. i M. K. przeciwko TUIR (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę, poprzez dopuszczenie się nieuzasadnionej zwłoki w wytoczeniu powództwa o zapłatę, trwającej od 26.10.2016 r. do 12.04.2017 r.,
2. w okresie od 26.10.2016 r. do dnia 12.04.2017 r. nie informowała A. J. oraz M. K. o przebiegu sprawy

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz.2115 z późn. zm.).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w O. orzeczeniem z dnia 29 listopada 2019 roku, sygn. akt OSD (...), uznał obwinioną A. M. za winną tego, że:

1. w okresie od 26 października 2016 r. do 12 kwietnia 2017 r. w O., będąc pełnomocnikiem A. J. oraz M. K. nie dołożyła należytej staranności wykonując czynności zawodowe podczas prowadzenia zleconej jej sprawy przeciwko TUIR (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę dopuściła się nieuzasadnionej zwłoki w wytoczeniu powództwa, czym popełniła delikt dyscyplinarny określony w art. 8 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);
2. uniewinnił obwinioną A. M. od zarzutu, że w okresie od dnia 26.10.2016 r. do dnia 12.04.2017 r. nie informowała A. J. oraz M. K. o przebiegu sprawy tj. od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.

1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 2115, z późn. zm.).

Na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych za opisane w pkt. 1 przewinienie dyscyplinarne wymierzono obwinionej karę upomnienia. Ponadto, na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 KRRP z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążono obwinioną A. M. opłatą w wysokości 1.500,00 zł (tysiąc pięćset złotych).

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. w zakresie czynu opisanego w pkt. I sentencji orzeczenia zostało zaskarżone przez obrońcę obwinionej w całości na korzyść obwinionej.

W oparciu o art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk. w zw. z art. 74 pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on:

1. „naruszenie przepisów postępowania, a to:
 1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych poprzez dokonanie dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodu z zeznań oskarżycieli posiłkowych (pokrzywdzonych), a także wyjaśnień samej obwinionej, jak również przedłożonego przez pokrzywdzoną wyciągu z rachunku bankowego, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy obwinionej,
 2. (niezależnie od zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych poprzez niepowzięcie przez sąd uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa obwinionej, szczególnie przez pryzmat przyczyn wystąpienia okresu bezczynności obwinionej w działaniach związanych z prowadzeniem

zleconej przez pokrzywdzonych sprawy przeciwko TUIR (...) S.A. z siedzibą w W., w sytuacji gdy na takie wątpliwości winna wskazywać przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena dowodów, szczególnie w zakresie daty przekazania przez pokrzywdzonych obwinionej środków pieniężnych na pokrycie opłaty sądowej i opłat skarbowych oraz daty podejmowania przez pokrzywdzonych kontaktu z obwinioną w 2017 r.,

3. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych poprzez niesłuszne oddalenie wniosku obrońcy obwinionej o reasumpcję postanowienia o uchyleniu postanowienia dowodowego z dnia 04.10.2019 r. oraz wniosku obrońcy obwinionej o zwrócenie się przez OSD do Sądu Rejonowego w O. celem udzielenia informacji, o której godzinie zakończyło się posiedzenie w dniu 25.10.2016 r., w którym jako pełnomocnik uczestniczyła obwiniona, co miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy obwinionej, jak również stanowiło przejaw ograniczenia prawa do obrony,
4. art. 410 k.p.k. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych poprzez pominięcie przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia okoliczności wynikających z:
 1. wyjaśnień i oświadczeń obwinionej, które to nie zostały w tej części uznane za niewiarygodne, a które odnosiły się do uzasadnienia momentu podniesienia przez obwinioną zarzutu dotyczącego okoliczności i daty przekazania przez pokrzywdzonych środków pieniężnych na pokrycie opłaty sądowej i opłat skarbowych, jak również przyczyn niepodniesienia tego zarzutu w treści pisemnej odpowiedzi na wniesioną przez pokrzywdzonych skargę,
 2. zeznań pokrzywdzonej A. J., które to w całości zostały uznane za wiarygodne, w zakresie w jakim odnosiły się do rzeczywistych pobudek, jakie kierowały pokrzywdzonymi na etapie inicjowania postępowania w związku z rzekomym zaniedbaniem przez obwinioną swoich obowiązków umownych,

przejawiających się zdaniem pokrzywdzonych we wprowadzeniu ich w błąd co do treści zawartej umowy o świadczenie pomocy prawnej oraz nieuzasadnionej zwłoce w skierowaniu powierzonej do prowadzenia sprawy na drogę postępowania sądowego,

3. okoliczności wynikających z zeznań świadka B. W., który to dowód zasadniczo nie został poddany ocenie przez organ wydający orzeczenie, a z którego to dowodu wynikało kiedy pokrzywdzona dopełniła obowiązków wynikających z zawartej umowy, a tym samym dowód mógł stanowić podstawę do dokonania korzystnych dla obwinionej ustaleń faktycznych,
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na bezpodstawnym, albowiem nieodnajdującym jednoznacznego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęciu, że:
 1. wypłacone przez pokrzywdzoną A. J. w dniach 14.10.2016 r. i 25.10.2016 r. w bankomacie ze swojego rachunku bankowego środki pieniężne w kwotach odpowiednio 100 zł oraz 600 zł zostały w dniu 25.10.2016 r. przekazane przez nią osobiście obwinionej w siedzibie prowadzonej przez nią kancelarii i przeznaczone były na pokrycie wymaganych opłat i wydatków w sprawie,
 2. podejmowane przez obwinioną w kwietniu 2017 r. czynności zawodowe stanowiły reakcję na próbę kontaktu ze strony pokrzywdzonej w celu uzyskania informacji o postępach w zleconej do prowadzenia sprawie, a nie jak wskazywała obwiniona - wynikały z przekazania przez pokrzywdzonych środków pieniężnych na pokrycie opłat i wydatków, co umożliwiało podjęcie dalszych czynności związanych z prowadzoną sprawą,
 3. skierowanie przez obwinioną przedsądowego wezwania do zapłaty w związku ze spostrzeżeniem braku pouczenia pokrzywdzonych w treści decyzji wydanej przez zakład ubezpieczeń o możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na drodze postępowania sądowego, stanowiło przejaw niedołożenia należytej staranności w wykonywaniu czynności

zawodowych, skutkujące nieuzasadnioną zwłoką w wytoczeniu powództwa w imieniu pokrzywdzonych,

4. niepodjęcie przez obwinioną w okresie od dnia 25.10.2016 r. do dnia 12.04.2017 r. czynności zawodowych w związku ze zleconą jej sprawą, w obliczu prowadzonej uprzednio korespondencji z pokrzywdzonymi, sporządzenia projektu pozwu oraz przekazaniu pokrzywdzonym informacji dotyczących wysokości opłaty sądowej oraz opłat skarbowych i sposobu ich uregulowania, świadczy o nieuzasadnionej zwłoce w wytoczeniu w imieniu pokrzywdzonych powództwa, braku zainteresowania się sprawą i zaniechaniu dbania o dobro klienta, a tym samym o wypełnieniu przez zachowanie obwinionej znamion zarzucanego jej deliktu dyscyplinarnego”.

W uzasadnieniu odwołania wskazano także na zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 8 i 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez dokonanie błędnej wykładni i subsumpcji wskazanych norm.

Mając na względzie tak wyartykułowane zarzuty obrońca obwinionej wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. I sentencji orzeczenia,
2. zasądzenie od Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. na rzecz obwinionej wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie obrońcy według norm prawem przepisanych za obie instancje,

ewentualnie o:

5. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w O. do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z dnia 16 września 2020 roku, sygn. akt WO-(...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie oraz obciążył obwinioną A. M. kosztami postępowania odwoławczego.

Obrońca obwinionej zaskarżyła orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. w całości na korzyść obwinionej.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie prawa, a to naruszenie:

1. „art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych polegające na wadliwym oraz niewszechstronnym rozważeniu zarzutu odwołania dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, jak również nierzetelnym ustosunkowaniu się do tego zarzutu, w tym nierozpoznanie tego zarzutu w zakresie odnoszącym się do oceny dowodu z wyjaśnień obwinionej, co skutkowało zaaprobowaniem przez WSD ustaleń, ocen i poglądów wyrażonych przez Sąd I inst., które obwiniona uznaje za rażąco błędne, dokonane w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego,
2. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych polegające na wadliwym oraz niewszechstronnym rozważeniu zarzutu odwołania dotyczącego obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, jak również nierzetelnym uzasadnieniu przyczyn uznania tego zarzutu i skorelowanego z nim wniosku za niezasadny, co skutkowało nieprawidłowym przyjęciem, że podstawą orzeczenia Sądu I Inst. był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i wynikających z dowodów uznanych za wiarygodne;

3. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych polegające na zaniechaniu przeprowadzenia przez WSD wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego ustosunkowania się do podniesionego w treści odwołania zarzutu dotyczącego błędu w dokonanych przez Sąd I inst. ustaleniach faktycznych (w konsekwencji - podzielenia przez WSD oceny dowodów dokonanej przez Sąd I inst. i poczynionych ustaleń), które wyrażały się w:
 1. ustaleniu, że wypłacone przez pokrzywdzoną A. J. w dniach 14.10.2016 r. i 25.10.2016 r. w bankomacie ze swojego rachunku bankowego środki pieniężne w kwotach odpowiednio 100 zł oraz 600 zł zostały w dniu 25.10.2016 r. przekazane przez nią osobiście obwinionej w siedzibie prowadzonej przez nią kancelarii i przeznaczone były na pokrycie na pokrycie wymaganych opłat i wydatków w sprawie,
 2. ustaleniu, że podejmowane przez obwinioną w kwietniu 2017 r. czynności zawodowe stanowiły reakcję na próbę kontaktu ze strony pokrzywdzonej, a nie jak wskazywała obwiniona - wynikały z przekazania przez pokrzywdzonych środków pieniężnych na pokrycie opłat i wydatków,
 3. ustaleniu, że skierowanie przez obwinioną przedsądowego wezwania do zapłaty przed wytoczeniem powództwa, stanowiło przejaw niedołożenia należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych oraz skutkowało nieuzasadnioną zwłoką w wytoczeniu powództwa w imieniu pokrzywdzonych,
 4. ustaleniu, że niepodjęcie przez obwinioną w okresie od dnia 25.10.2016 r. do dnia 12.04.2017 r. czynności zawodowych w związku ze zleconą jej sprawą, pomimo treści prowadzonej uprzednio korespondencji z pokrzywdzonymi, sporządzenia projektu pozwu oraz przekazaniu pokrzywdzonym informacji dotyczących wysokości opłaty sądowej oraz opłat skarbowych i sposobu ich uregulowania, świadczy o nieuzasadnionej zwłoce w wytoczeniu w imieniu pokrzywdzonych powództwa, niepodjęciu przez obwinioną czynności zawodowych związanych ze sprawą, braku

zainteresowania się sprawą i zaniechaniu dbania o dobro klienta, a tym samym o wypełnieniu przez zachowanie obwinionej znamion zarzucanego jej deliktu dyscyplinarnego;

5. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych polegające na niepełnym rozważeniu zarzutów odwołania podniesionych w treści jego uzasadnienia (naruszenia prawa materialnego, a to art. 8 i 12 ust. 1 KERP poprzez ich błędną wykładnię) ograniczającym się do zasygnalizowania niemożności łączenia w odwołaniu zarzutów procesowych i materialnych oraz (ponownie) prawidłowości ustaleń i ocen Sądu I inst., jak również wyrażające się w nieodnajdującym uzasadnienia w treści wyroku WSD i dokonanej przez WSD oceny tych zarzutów - zwięzłego przytoczenia powodów uznania wniosku odwołania za niezasadny”.

Obrońca obwinionej wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych z dnia 16.09.2020 r. oraz przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu Najwyższego, konieczne było uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi wobec zasadności zarzutów rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk w zw. z 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych.

Problematyka niniejszej sprawy, wynikająca z lektury zarzutów stawianych sądowi drugiej instancji, sprowadza się w zasadzie do oceny prawidłowości

przeprowadzonej przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. kontroli odwoławczej.

Kontrola instancyjna orzeczenia wydanego w toku postępowania dyscyplinarnego pełni istotną rolę gwarancyjną. Umożliwia bowiem ponowną weryfikację prawidłowości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, a przez to chroni i realizuje należne obwinionemu prawa. Standardy rzetelności kontroli instancyjnej wyznaczane są przede wszystkim przez przepisy kodeksu postępowania karnego, które w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym wobec radców prawnych znajdują odpowiednie zastosowanie na mocy art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Zgodnie z art. 433 § 2 kpk sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei w myśl art. 457 § 3 kpk w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji (*ad casum* – odwołania) uznał za zasadne albo niezasadne.

Wykładnia norm wynikających z przepisów art. 433 § 2 oraz 457 § 3 kpk jednoznacznie wskazuje, że sąd odwoławczy zobowiązany jest do wszechstronnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów odwoławczych, a po wtóre do uzasadnienia dokonanej oceny w motywach zapadłego rozstrzygnięcia. Rzetelność przeprowadzonej kontroli odwoławczej oceniana jest przez pryzmat uzasadnienia, w którym winna znaleźć ona odzwierciedlenie (wyrok SN z 20.02.2019 r., II KK 199/18, LEX nr 2622299). Uzasadnienie spełnia zatem fundamentalną rolę w procesie ustalenia motywacji sądu i pozwala zainteresowanemu podmiotowi poznać argumenty, które legły u takiej, a nie innej decyzji procesowej (tak m.in. wyrok SN z 11.01.2021 r., II DK 13/21, Legalis nr 2544281).

W uzasadnieniu sąd odwoławczy zobowiązany jest jednoznacznie wskazać, dlaczego określone zarzuty zostały uznane za zasadne bądź za niezasadne. Tak skonstruowana argumentacja musi mieć oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach (zob. wyrok SN z 21.03.2019 r., IV KK 513/17, LEX nr 2636830; wyrok SN z 8.05.2019 r., III KK 62/18, LEX nr 2683434). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się ponadto, że „stopień szczegółowości uzasadnienia

wyroku sądu odwoławczego winien być dostosowany do poziomu skargi apelacyjnej, to jednak zupełnie wyjątkowo sąd ten może poprzestać na odwołaniu się do rozważań zawartych w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji. Może to uczynić jedynie wtedy, gdy zarzuty apelacji i wywody je uzasadniające ograniczają się do całkowicie gołosłownej i oczywiście dowolnej polemiki z oceną dowodów zawartych w tychże motywach, a więc gdy sądowi odwoławczemu nie pozostałoby praktycznie nic innego jak tylko wiernie powielić staranną, logiczną i niezawierającą jakichkolwiek luk argumentację pierwszoinstancyjną” (wyrok SN z 28.08.2020 r., IV KK 508/19, Legalis nr 2533038).

Sąd kasacyjny oceniając czy doszło *ad casum* do naruszenia przez sąd odwoławczy rzetelności w prowadzeniu kontroli odwoławczej odnosi się nie tylko do tego czy zostały zbadane wszystkie zarzuty podniesione wobec rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, lecz ma na względzie także fakt, czy dokonana przez sąd *ad quo* analiza spełnia kryteria rzetelnej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2017 r., III KK 258/16, LEX nr 2225866; postanowienie SN z 12.02.2019 r., II DSI 25/18, LEX nr 2619168). Należy przy tym zaznaczyć, że ogólnikowe odniesienie się do wyartykułowanych zarzutów, a więc bez podania konkretnych i rzeczowych argumentów, dla których nie zostały uwzględnione, stanowi naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 kpk (wyrok SN z 28.03.2018 r., IV KK 358/17, LEX nr 2498058). Należy zatem podzielić pogląd Sądu Najwyższego, iż „zarzut zaniechania wszechstronnej kontroli odwoławczej mógłby zasługiwać na akceptację tylko wówczas, gdyby z treści uzasadnienia wynikało, że w pewnym zakresie nie zostały rozpoznane zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu sądu I instancji lub sąd odwoławczy rozpoznał je w sposób nierzetelny” (postanowienie SN z 14.03.2018 r., IV KK 45/18, LEX nr 2498063).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. nie sprostął nałożonym na niego obowiązkom związanym z rzetelnością prowadzonej kontroli odwoławczej. Uwagę Sądu Najwyższego zwrócił przede wszystkim fragment rozważań sądu odwoławczego, w którym odnosi się on do zarzutów obrazy prawa materialnego. Przede wszystkim, sąd odwoławczy, w

sposób bardzo lakoniczny odnosi się do uchybień wyartykułowanych w odwołaniu. Analiza ogranicza się w zasadzie do stwierdzenia, że niemożliwe jest łączne stawiane zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa materialnego. W dalszej części rozważań dotyczących tego zarzutu sąd ten odniósł się do dokonanych ustaleń Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w O.. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W., zdaniem Sądu Najwyższego, pominął istotę wyartykułowanego przez skarżącego zarzutu. Ponadto, wniosek, który opisał sąd odwoławczy przy analizie zarzutów obrazy prawa materialnego, nie pozwala na jednoznaczne ustalenie intencji sądu odwoławczego. Sąd drugiej instancji stwierdził bowiem, że „zasadniczo sąd trafnie ustalił stan faktyczny, natomiast stwierdzenie tego stanu rzeczy będzie możliwe dopiero po ponownym rozpoznaniu sprawy przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny”. Odczytać można bowiem to w taki sposób, że sąd przychylił się do argumentacji skarżącego. Konieczne będzie zatem ponowne, zgodne ze standardami kontroli instancyjnej ocenienie tego zarzutu przez sąd odwoławczy. Podobnie uczynić należy z zarzutami procesowymi, w tym między innymi z podniesionym zarzutem naruszenia art. 410 kpk. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. bardzo ogólnikowo odniósł się bowiem do kwestii pominięcia wyjaśnień i oświadczeń obwinionej oraz zeznań pokrzywdzonej A. J. oraz zeznań B. W. w kontekście wskazanym w odwołaniu.

W ocenie Sądu Najwyższego, ogólnikowe wskazanie przez sąd drugiej instancji, że zarzuty okazały się bezprzedmiotowe, zaś sąd niżej instancji zachował się w sposób prawidłowy nie naruszając określonych norm prawnych nie spełnia warunków rzetelnej oceny instancyjnej. Oczywiście, co należy także podkreślić, nie ma przeciwwskazań do tego, aby ocena zarzutów odwoławczych dokonana została w sposób zwięzły. Jest to nawet pożądane. Motywy podjęcia określonej decyzji muszą być jednak przejrzyste, to znaczy nie budzić wątpliwości czy rozstrzygnięcie jest wynikiem rzetelnej oceny instancyjnej. W niniejszej sprawie uzasadnienie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych zdaniem Sądu Najwyższego nie spełnia tych wymagań i zasadnie budzi obawy, co do prawidłowości dokonanej weryfikacji orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Należy zauważyć, że sporządzenie uzasadnienia rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji na formularzu jest prawnie dozwolone, jednak nie zwalnia z obowiązków wynikających z przepisu art. 433 § 1 kpk oraz 457 § 3 kpk. Sąd Najwyższy podziela przy tym pogląd wyrażony przez inny skład tego sądu, iż „naruszenie prawa procesowego w tym zakresie stanowiłaby sytuacja, gdyby sąd, sporządzając uzasadnienie w sposób przewidziany w art. 99a k.p.k., nie odniósł się do któregośkolwiek z zarzutów podniesionych w środku odwoławczym lub rozpoznał go w sposób niejasny, czy też lakoniczny”. (postanowienie SN z 8.04.2021 r., III KK 77/21, LEX nr 3158982). W niniejszej sprawie sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jest na tyle ogólnikowy, iż w ocenie Sądu Najwyższego nie pozwala na dokonanie analizy poprawności przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Uzasadnione wątpliwości wynikają przede wszystkim z faktu, że ocena Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych ograniczyła się wobec części zarzutów jedynie do jednozdaniowych rozważań nieodnoszących się do istoty uchybienia, które strona próbowała wykazać, lub została pominięta w całości.

Biorąc powyższe argumenty pod uwagę powinnością Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. w toku ponownego rozpoznania sprawy będzie rzetelne przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Niezbędne będzie zatem rozważenie wszystkich zgłoszonych w odwołaniu zarzutów i sporządzenie uzasadnienia odpowiadającego ustawowym wymogom, aby w jasny i precyzyjny sposób wynikało, dlaczego podjęto taką, a nie inną decyzję procesową oraz to, które z podniesionych zarzutów okazały się zasadne lub niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.